

Răpiți de Mire si Revenind cu Împăratul

Traducere după: "Ba vis par l'Epoux et re-vennartd a vec le Roi" (1968)

Attention! Our new oddres: *gbv-dillemburg*
Eiershausser Str. 54 D-3573 Essenburg

© 1995 GUTE BOTSCHAFT VFRLAG
P.O.B. 80 35663 Dillenburg

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

Iubit cititor, știi tu că Domnul Isus este gata să Se reîntoarcă?

Prin orice mijloc, mii de persoane sunt atenționate cu privire la acest fapt solemn; și, deși batjocoritorii din ultimele timpuri întreabă: „Unde este promisiunea venirii Lui?” (2 Petru 3.4), iar servitorul cel rău spune în inima sa: “Stăpânul meu întârzie să vină” (Matei 24.48), “Cel care vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10.37). Fiul Omului va veni tocmai „în ceasul în care nu gândiți” (Matei 24.44). Nu poate fi înșelată, în sufletul celor care aparțin Domnului, convingerea întemeiată pe Cuvânt, că ne apropiem de sfârșitul istoriei Bisericii pe pământ și că Domnul Isus este gata să vină să-Și ia Mireasa și s-o ducă în Casa Tatălui.

Cititorule, este acest subiect, solemn o realitate pentru tine? Dacă nu este, Duhul Sfânt dorește să se folosească de aceste câteva pagini pentru a-ți trezi sufletul, pentru ca Domnul, venind pe neașteptate, să nu te găsească adormit (Marcu 13.36).

Doresc să-ți prezint pe scurt, în continuare, patru subiecte:

1. Promisiunea venirii Domnului Hristos
2. Persoana care vine
3. Scopul venirii Sale
4. Pregătirea pentru venirea Sa

“Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii.” (Romani 13.12)

Domnul Isus este gata să Se întoarcă! Întâi va veni “pe nori” pentru a-Și răpi Mireasa, apoi va veni pe pământ cu Mireasa Lui, ca împărat al împăraților. Este această minunată promisiune o realitate pentru inima noastră? Este viața noastră pregătită pentru un asemenea mare eveniment?

Promisiunea venirii Domnului Isus

A fost un timp în care venirea Sa, ca Om al durerii, era o profeție încă neîmplinită. Generații s-au succedat, imperii s-au ridicat și au căzut. Israel și Iuda au fost despărțite și duse în robie și o rămășiță a poporului a reintrat în țară; dar Mesia Cel promis încă nu apăruse. Cea mai mare parte dintre cei reînțorși din captivitatea Babilonului s-au stabilit în Palestina și, acomodându-se condițiilor de viață, aproape că au uitat de Cel care trebuia să vină. Dar, cu totul neașteptat, în Ierusalim s-a produs o mare schimbare. Câțiva străini au ajuns în Ierusalim, proclamând vestea extraordinară că Regele, promis demult, S-a născut. Din palatul lui Irod la preoți, în templu, și de la preoți la popor, vestea se răspândea cu rapiditate.

Dar care a fost rezultatul produs de această veste? A fost înălțată din partea copiilor Sionului o voce unanimă de laudă spre Dumnezeu, care își împlinea, în sfârșit, Cuvântul, trimițându-L pe

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

Mesia? Orice față radia de bucurie și orice inimă exalta de sensibilitate? Vai, nu! Ci, tristețea a umplut orașul. "Când a auzit împăratul Irod acest lucru, *s-a tulburat* mult; și tot Ierusalimul *s-a tulburat* împreună cu el" (Matei 2.3). De ce aceasta? Dacă ar fi cunoscut Scripturile, ar fi trebuit să știe ce vestise Isaia: "Atunci împăratul va împărăți cu dreptate" (Isaia 32.1); acum, deși se afla în Ierusalim un anumit număr de persoane care se credeau drepte, domnea, fără îndoială, în sufletul multora, sentimentul profund că nu erau pregătiți pentru prezența Dreptului și deci ceea ce ar fi putut umple orice inimă de mulțumire și de bucurie nu putea să producă altceva decât teamă și spaimă.

Totuși, fiind sau nu pregătiți să-L primească, *El a venit*; a venit pentru a-L descoperi pe Tatăl; a venit nu numai ca Mesia al lui Israel, ci ca "Salvator al lumii". Urmarea este cunoscută. Unicul Fiu al lui Dumnezeu a fost urât și respins, iar viața Sa pe pământ a sfârșit la calvar, unde, răstignit pe o cruce, a murit în mâna oamenilor nelegiuți. Dumnezeu, trimițându-L pe Domnul Isus, a împlinit promisiunea dată părinților, iar iudeii, împlinind cuvintele profeților, L-au condamnat (Fapte 13.27, 32, 33). Dar, înainte de moarte, Cel care fusese promis a lăsat El însuși o promisiune. Ucenicii pe care îi iubea erau adunați în jurul Lui; Iuda, trădătorul, îi lăsase cu puțin înainte, iar umbra teribilă a crucii era la câțiva pași de ei. Ce moment solemn! Gândiți-vă la durerea și la consternarea care trebuie să se fi zugrăvit pe fețele lor, aplecate asupra Lui, ascultându-I cuvintele de adio: "Să nu vi se tulbure inima, aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine! " Este ca și cum le-ar fi spus: "Voi vă încredeți în Dumnezeu, deși nu-L vedeți, și acum Eu sunt gata să plec; aveți aceeași încredere în Mine! Dumnezeu v-a făcut o promisiune prin profeți și a împlinit-o cu credincioșie, trimițându-Mă. Și Eu vă fac o promisiune: credeți că o voi împlini!"

Care este această nouă promisiune? Citiți Ioan 14.2-3 și o veți găsi: "În Casa Tatălui Meu sunt multe locașuri; dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, *Mă voi întoarce* și vă voi lua cu Mine, pentru ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi".

Ar fi o gravă eroare să presupunem că această a doua venire înseamnă moartea. Permiteți-mi un exemplu pentru a înțelege diferența dintre aceste două lucruri: un tată îl conduce pentru prima dată pe fiul său la colegiu și, lăsându-l, observă lupta care se dă în inima băiatului, forțându-se să-și rețină lacrimile. Atunci, ca să-l mângâie, tatăl îi spune: "Curaj, acum trebuie să te las, ca să merg acasă! Dar, când va veni ziua vacanței, mă voi întoarce și te voi lua cu mine".

Credeți că semnificația acestor cuvinte poate genera vreo nesiguranță în sufletul băiatului? Limbajul Domnului pentru ucenicii Săi nu este nici *neînțeles*, nici înțeles greșit. El nu ne spune:

“Eu merg în cer și voi, când veți muri, veți veni la Mine”, ci ne spune: “După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine”.

Când cei credincioși sunt chemați să moară, Scriptura spune despre ei că “le place mult mai mult să părăsească trupul acesta, ca să fie acolo la Domnul” (2 Corinteni 5.8). Dar, când este vorba de venirea Domnului, în loc să fim luați din trup („dezbrăcați” versetul 4) trupul nostru va fi transformat “asemenea trupului gloriei Sale” (Filipeni 3.21, 1 Corinteni 15.52). “Într-o clipă, într-o clipeală din ochi”, “cei morți în Hristos” vor fi înviați și cei vii vor fi „schimbați”.

Venirea Domnului deci, departe de a fi moartea, va anula tot ceea ce moartea a făcut de aproape șase mii de ani în trupurile celor care-I aparțin lui Dumnezeu. Ce clipă glorioasă și pentru Hristos și pentru cei care-L cunosc!

Persoana care vine

Mulți dintre cei care cunosc puțin din învățătura revenirii Domnului se pare că au mintea ocupată mai mult de evenimentele care s-au petrecut sau care sunt gata să se întâmple, decât de Persoana care vine.

O văduvă stătea la marginea digului unui port cu privirile fixate spre mare. Știa că navele care aduceau înapoi trupele dintr-un câmp de bătălie depărtat erau gata să sosească și spera cu ardoare să-l vadă într-una dintre acestea pe fiul ei iubit. Se făceau pregătiri intense pentru “marea revedere” care trebuia să aibă loc îndată după sosirea soldaților. Dar acestea aveau o atât de mică atracție *pentru ea*; concertele fanfarei militare, steagurile care fluturau și arcurile de triumf îl pot satisface pe simplul spectator, dar, pentru ea, singurul lucru așteptat era fiul ei. Zi și noapte, după plecarea lui, a suspinat după întoarcerea lui și ceea ce putea cu adevărat să-i dea bucurie era să-l vadă din nou sănătos și salvat. Va putea, cu siguranță, să-l vadă onorat în parada care urma să aibă loc, pentru că îl credea vrednic de aceasta, dar după ce el va coborî pe pământ. Gândul care-i umplea inima și care îi alunga orice alt gând în acest moment era: “el vine”.

Iubit cititor, pot fi în zilele noastre evenimente care par să indice că nu este departe timpul în care “Soarele dreptății” va răsări “cu tămăduirea sub razele Lui”, pentru rămășița lui Israel care se teme de Numele Său, timp în care va avea loc judecata teribilă a celor răi (Maleahi: zi care “va arde ca un cuptor”), dar speranța imediată a celui credincios este reîntoarcerea Domnului Hristos ca “Luceafărul strălucitor de dimineață”. Prezentându-Se sub numele Său personal și întotdeauna scump, ne spune: “Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apocalipsa 22.16).

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

Luceafărul de dimineață apare pe cer înainte de răsăritul soarelui și uneori îl precedă un timp destul de lung. Tot astfel, între clipa în care Isus va veni ca Luceafărul de dimineață și timpul în care va apărea ca "Soare al dreptății", pe pământ vor cădea teribilele judecăți despre care se vorbește în Apocalipsa. Atunci va apărea pe scenă "omul păcatului", încununare teribilă a răutății și a nelegiuirii (2 Tesaloniceni 2); atunci va veni timpul strâmtorării pentru Iacob (Ieremia 30.7); va avea loc necazul cel mare (Matei 24.21-22), în mijlocul căruia va fi păstrată o rămășiță, cea salvată, așa cum au fost un timp cei trei tineri evrei în mijlocul cuptorului aprins. Aceia care în creștinism nu vor fi primit "dragostea adevărului, ca să fie mântuiți", vor fi părăsiți de Dumnezeu și amăgiți "ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei care n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți" (2 Tesaloniceni 2.11-12). Vor fi nenumărate semne cu caractere înspăimântătoare; dureri multe vor împresura inimile, iar ceea ce va apărea și ceea ce se va auzi îi va îngrozi pe cei mai puternici. "În acele zile, oamenii vor căuta moartea și nu o vor găsi, vor dori să moară și moartea va fugi de la ei" (Apocalipsa 9.6).

Dar toate acestea se vor întâmpla *după și nu înainte* să răsăre Luceafărul de dimineață, deci după ce Biserica Mireasa lui Hristos va fi răpită de pe pământ ca să-L întâlnească pe Domnul. Să nu uităm niciodată că *El însuși vine* ca să-i ia cu El pe cei pe care i-a mântuit.

Privind la evenimente mai mult decât la El, vom fi sustrași, iar proștețimea și bucuria inimii, partea credinciosului în această speranță cerească, va slăbi. Vrajmașul a prezentat cât i-a fost posibil promisiunea revenirii Domnului printr-o teribilă amenințare de judecată, în timp ce ea este cea mai mare mângâiere pentru inimile întristate ale ucenicilor marelui învățător (Ioan 14). Câțiva ani mai târziu, când apostolul Pavel le scria prima lui scrisoare noilor convertiți din Tesalonic, încercați și persecutați, le adăuga referitor la revenirea Domnului o expresie scurtă, dar semnificativă: „mângâiați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte”.

Să examinăm atent aceste cuvinte de mângâiere: "Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți, împreună cu ei, în nori, ca să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4.16-17). Observați că Domnul însuși, viu, este Cel care urmează să coboare din cer. Ei învățaseră, când s-au convertit, că "același Isus", care îi eliberase de "mânia viitoare" prin moartea și prin învierea Sa, urma să Se întoarcă la ei.

„Se întorseseră de la idoli la Dumnezeu, ca să-I servească Dumnezeului cel viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți: pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare" (1 Tesaloniceni 1.9-10). Scriindu-le filipenilor, Pavel le spune: "Cetățenia noastră

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

este în ceruri, de unde-L și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos" ; ei așteptau o Persoană și Aceasta era Fiul lui Dumnezeu, pe care-L cunoșteau, Îi iubeau și în Care își puseseră toată încrederea.

Dar, când acest Mântuitor prețios nu este cunoscut, când omul nu se încrede în lucrarea Sa și nu se pleacă înaintea autorității Sale, să nu-l uimească faptul că vestea apropiatei Sale reveniri îl umple de groază și de spaimă, cum s-a întâmplat în Ierusalimul religios.

Iubit cititor creștin, cu noi nu ar trebui să fie așa. Trebuie să ne asigurăm dacă drumul nostru, viața noastră, este în acord cu Cel care vine; și, dacă avem în inimă promisiunea venirii Sale apropiate, să împlinim cu stăruință ce suntem îndemnați: "Oricine are această speranță în El se curățește, după cum El este curat" (1 Ioan 3.3). Și să nu uităm că „toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos" (2 Corinteni 5.10), unde toate faptele noastre vor fi date pe față și unde fiecare credincios își va primi răsplata pentru faptele sale.

Această răsplată, ca și "marea revedere" amintită, va avea loc "după". Ca la o "paradă militară", la care toți soldații își pun uniformele lor frumoase, noi vom apărea înaintea tribunalului Său îmbrăcați în trupuri glorioase, asemănătoare trupului Său (1 Corinteni 15.43). Dar, pentru noi, El vine întâi ca Mire, ca să-Și ia Mireasa; și adevăratul credincios nu are de ce să se teamă de acest fapt, deși sunt suficiente motive pentru a ne umili, din cauza slăbiciunii noastre.

Cu câțiva ani în urmă am întâlnit la Manchester un băiețel de vreo șase anișori care, mergând pe stradă, fredona un cântec foarte scurt, pe care presupun că îl compusese el. Avea numai două cuvinte: „La zece!" „La zece!", "La zece!" Le repeta des și părea absorbit de ele, astfel că, din curiozitate, l-am întrebat ce pot semnifica ele. După câteva cuvinte afectuoase, și-a deschis inima: mama sa fusese pentru mult timp departe de casă și tatăl primise o scrisoare care anunța sosirea ei în acea zi "la zece". Este inutil să adăugăm o altă explicație pentru acest cântec. Vestea întoarcerii mamei sale îi umpluse inima în așa măsură, încât o făcea să dea pe deasupra. Lipsise mult timp și absența ei îl întristase pe băiat; el dorea arzător întoarcerea ei. Și acum, mama lui venea; venea "la zece". Cum putem să ne mirăm de bucuria lui la o asemenea veste?

Simțim și noi la fel, iubit cititor creștin, când auzim vorbindu-se despre reîntoarcerea Domnului? Am gustat noi, oare, dulceața dragostei Sale? Nu a suferit El, nu a murit El pentru noi? Nu ne-a păzit El toată viața, din ziua în care L-am cunoscut, ridicându-ne orice greutate, ajutându-ne și fiind cu noi în toate durerile, ridicându-ne din toate căderile? Nici un cuvânt nu poate exprima cât îi suntem de dragi! Ah, iubiiții mei, când ne gândim la El, inimile noastre să ardă de dorința de a-L revedea: "O, Doamne, când gândesc la Tine, La harul Tău nemărginit, Inima îmi arde, știind cât e de bine Să-ți văd, față în față, chipul Tău iubit"!

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

O doamnă credincioasă spunea: "Când mă gândesc la venirea Domnului, inima mea abundă de bucurie" ; o fetiță de unsprezece ani, întorcându-se seara acasă, spunea: "Mamă, în timp ce eram pe stradă, vedeam norii care alergau pe cer. Atunci m-am oprit și am privit în sus, pentru că, dacă venea Domnul, aș fi dorit atât de mult să fiu prima care să-L văd". Care era secretul păcii și al bucuriei în inima acelei scumpe fetițe, în timp ce singură, pe o stradă izolată și în amurg, suspina după venirea Domnului? Cunoștea Persoana care urma să vină; se încredea în El, îl iubea, deși nu-L văzuse. Știa că, în puterea morții Sale, toate păcatele ei i-au fost nu numai iertate, ci și uitate pentru totdeauna.

Dar poate va spune cineva: "Eu nu pot fi atât de liniștit la gândul că El vine, deși mă încred din toată inima în sângele Lui scump". Ah, este din cauză că uiți cine este Cel care vine! Același Isus care, odată, "obosit de drum", îi cerea femeii samaritence să-I dea să bea; același Isus care a întâlnit cortegiul funebru ieșind din cetatea Nain și care i-a înapoiat văduvei pe unicul ei fiu; același Isus care îi permitea femeii păcătoase, în casa lui Simon, să-și exprime dragostea sărutându-I picioarele și udându-I-le cu lacrimile ei; da, același Isus care îi spunea tâlharului de pe cruce cuvinte atât de minunate de har și de îndurare este El, chiar El, Cel care vine.

Vreți o *proba*? Citiți în capitolul 1 din Faptele Apostolilor ce le-au spus cei doi îngeri ucenicilor pe muntele Măslinilor. Învățătorul îi lăsase, înălțându-Se la cer, însă nu înainte de a insista în mod special asupra faptului că El nu era un Duh, ci un Om viu, în carne și în oase, pe care-L puteau atinge și vedea, dacă se îndoiau de cuvintele Sale (Luca 24.3). Îngerii le-au spus: "Bărbați galileeni,... acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer" (Fapte 1.11).

Nouăsprezece secole nu L-au schimbat cu nimic! Același Om spre care a mers Marta la moartea fratelui ei este Cel pe care-L așteptăm și noi; și, dacă suntem "adormiți", murind înainte de întoarcerea Sa, El însuși, care este "învierea și viața" și care spunea: "Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar mă duc să-l trezesc din somn", ne va trezi, "la vremea Lui", și, ca Lazăr, vom sta la masă cu El, în curțile sfinte (Ioan 11.11).

De ce atunci să ne temem la gândul că un asemenea Prieten este gata să vină din cer ca să ne ia?

"Da, Eu vin curând!" Mângâietoare promisiune! O, la o dragoste ca a Sa, inimile noastre nu pot face altceva, decât să răspundă: "Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22.20).

Scopul venirii Sale

După ce Mesia a fost respins și dus la moarte de poporul iudeu, Dumnezeu a descoperit apostolului Pavel ceea ce Scriptura numește "taină". Cu privire la această taină, este scris că a fost

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

ținută "ascunsă, timp de veacuri" (Romani 16.25). "Ascunsă din veacuri în Dumnezeu" (Efeseni 3.9) înseamnă că, dincolo de tot ce a fost descoperit în Vechiul Testament, în inima lui Dumnezeu era planul ascuns de a pregăti o soție Fiului Său iubit, soție care trebuia să fie formată din unirea într-un singur "trup" a celor mântuiți dintre iudei și dintre neamuri, prin Duhul Sfânt, în Hristos, capul glorificat în cer (Coloseni 1.18; Efeseni 1.22-23; 3.6; 5.30-32).

Duhul Sfânt, în ziua cincizecimii, a început să împlinească "acest plan al lui Dumnezeu, botezându-i într-un singur trup" pe ucenicii care primiseră de la Domnul promisiunea specială, amintită în Ioan 14.

Pentru a înțelege problema care ne preocupă, este important să vedem că această respingere a lui Hristos de către evrei lasă neîmplinite multe dintre cele mai mari promisiuni făcute în Vechiul Testament cu privire la binecuvântările lui Israel pe pământ; de exemplu, referitor la împărăția adevăratului Fiu al lui Isai, când îi va aduna pe fugarii lui Israel și pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru părți ale pământului, citim: "Lupul va locui împreună cu mielul și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii și copilul înțărcat va introduce mâna în vizuina basilicului. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt. Căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă" (Isaia 11.6-9). Națiunile „din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulilele lor cosoare... și nu vor mai învăța să facă război" (Mica 4.3; de citit și Isaia 65.25; Amos 9.13-15, Habacuc 2.14).

Despre stabilirea neamului iudeu în țara lui, putem citi la Isaia 25.10, Ieremia 33.5-6, Ezechiel 36.24, Ieremia 31.10; observăm că binecuvântările promise nu sunt rezultatul convertirii lumii prin predicarea Evangheliei, ci, din contră, sunt precedate și introduse de cele mai teribile judecăți asupra celor răi. Fiecare cuvânt din Scriptură trebuie să se împlinească întocmai! Domnul Hristos, mergând în cer, a lăsat două serii de promisiuni, neîmplinite încă: cele referitoare la Biserică și cele referitoare la Israel, distincte unele de altele. Pentru împlinirea primelor va veni ca Isaac, întâlnind-o pe Rebeca (Geneza 24), cu duiosia unui Mire plin de dragoste. Pentru împlinirea celorlalte, va veni ca David, puternicul cuceritor, luând în mână puterea Sa mare și intrând în împărăția Lui. El este Mirele Bisericii și Regele lui Israel.

Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește de două etape distincte din a doua venire a Domnului, etape ale aceleiași călătorii. întâi va coborî în văzduh pentru a-i lua pe sfinții Săi în cer; apoi, după un timp scurt, Se va întoarce ca să împărățească și sfinții Săi cerești vor participa la gloria împărăției Sale și vor împărăți cu El.

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

Un mic exemplu ne poate clarifica subiectul. Plimbându-te într-o dimineață pe stradă, vezi o mică baltă cu apă. O eviți și continui drumul, fără să te mai gândești la ea. Câteva zile după aceea și se întâmplă să treci din nou prin acel loc, dar apa a dispărut; chiar și cea care a pătruns în pământ s-a evaporat. Ce s-a întâmplat? Soarele, care strălucește pe cer, a atras la sine toate picăturile de apă. Nimeni nu le-a văzut plecând și totuși nu mai este nici una. După câteva săptămâni vezi din nou picăturile de apă; dar cât sunt de schimbate față de ziua în care le-ai văzut pentru prima dată în băltoaca noroioasă, pe care ai evitat-o! Acum sunt fulgi de zăpadă, albi și pufoși.

Așa va fi în curând, iubit cititor. Domnul însuși va coborî din cer și, "într-o clipită", El va învia din țărână corpurile tuturor sfinților Săi adormiți și va transforma trupurile celor care vor trăi; apoi îi va înălța pe toți, pentru a merge să-L întâlnească în văzduh.

Scriptura nu spune nimic despre uimirea celor necredincioși care-i vor vedea plecând. Probabil că la descoperirea absenței fiecăruia dintre ei va fi proclamat imediat evenimentul produs. "Enoh... n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase" (Evrei 11.5). Biserica deci, fiind mai mult sau mai puțin ascunsă în taină în glorie, va apărea înaintea ochilor tuturor "cu Hristos în glorie", după cum este scris: „orice ochi îl va vedea" (Apocalipsa 1.7).

Însuși Domnul Isus prezintă aceste două etape ale venirii Sale în Matei 25.

În pilda celor zece fecioare este redată prima etapă, iar în pilda oilor și a caprelor este redată cea de-a doua: fecioarele înțelepte intră cu Mirele la nuntă; în a doua etapă, Regele vine să judece. Este un contrast evident. În prima pildă, cei mântuiți sunt primiți în cer și cei răi sunt lăsați pe pământ pentru judecata viitoare; în a doua pildă, cei răi sunt aruncați în focul etern al judecății, iar "cei drepecți" sunt lăsați pe pământ, pentru a avea parte de binecuvântările lui Mesia. În prima pildă cei sfinți intră și "ușa se încuie" ; în a doua pildă, "cerul este deschis" și sfinții ies.

În Apocalipsa 4, 5 și 19 vedem ce se întâmplă în cer după răpirea Bisericii. Sfinții, reprezentați de bătrâni, stau în jurul tronului îmbrăcați în haine albe și purtând cununi de aur pe cap. Puțin mai departe, ei se închină în adorare înaintea Aceluia care stă pe tron, aruncându-și cununile înaintea tronului și spunând: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea" (Apocalipsa 4.4-11; 5.9). În capitolul 19.7 citim: "Să ne bucurăm, să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit". În versetul 9 este redat ospățul nunții. Dacă Matei 25.11 ne ajută să auzim strigătul lamentabil al "fecioarelor neînțelepte", aflate afară, Apocalipsa 19 ne ajută să vedem bucuria triumfătoare a răscumpăraților aflați înăuntru.

Cititorule, în care dintre aceste două părți te vei găsi tu? În același capitol al Apocalipsei îl vedem pe împăratul împăraților și Domnul Domnilor urmat de ostile Sale, ieșind din cerul deschis, pentru judecată și luptă.

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

Un gând eronat cu privire la ultima pildă din Matei 25 este că ea ne prezintă judecata finală a tuturor; și suntem adesea întrebați: "N-ar trebui ca toți să ne înfățișăm înaintea lui Hristos pentru a fi judecați și să ne vedem puși în mijlocul oilor, la dreapta Lui, sau între capre, la stânga Lui?" Răspunsul este clar: "Nu!" Ceea ce este prezentat aici reprezintă judecata neamurilor care se găsesc pe pământ când va veni adevăratul Rege pentru a împărăți. Cuvântul grecesc folosit aici pentru "neamuri" sau "națiuni" indică o existență actuală pe pământ. Acum, referitor la Israel, este spus că nu este socotit în numărul total al națiunilor (Numeri 23.9). Și, cu atât mai sigur, sfinții care alcătuiesc Biserica nu se pot număra în mijlocul lor (vezi Coloseni 3.11; Fapte 15.14).

Ne întrebăm atunci: pentru că nici Israel, nici Biserica nu fac parte dintre neamuri, care sunt judecate aici, unde se găsesc ele în timpul acestei scene solemne?

Scriptura răspunde la toate întrebările.

1. Cu privire la sfinții din această dispensație: "Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă" (Coloseni 3.4).

"Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi" (Iuda 14).

"Și atunci va veni Domnul, Dumnezeuul meu, și toți sfinții împreună cu El... și Domnul va fi împărat peste tot pământul" (Zaharia 14.5, 9; Apocalipsa 3.21).

Nu ne arată clar aceste versete unde se găsesc "comoștenitorii" când Cel care a fost stabilit "moștenitor" al oricărui lucru va intra în posesiunea moștenirii?

2. Cu privire la Israel:

Acest popor descinde din sămânța lui Avraam. Observăm că atât în Matei 1.1 este spus că Isus Hristos era fiul lui David, fiul lui Avraam, cât și în Evrei 2, unde este scris: "El vine în ajutorul seminței lui Avraam". Astfel, în timp, ca fiu al lui David este Regele lor; ca fiu al lui Avraam poate vorbi de ei ca de "frații" Săi; și, împlinind profeția fiului lui Avraam, El îi binecuvântează pe toți cei care au făcut bine fiilor lui Iacov și îi blestemă pe toți cei care au făcut rău: "Blestemat să fie oricine te va blestema și binecuvântat să fie oricine te va binecuvânta" (a se confrunta Geneza 27.29 cu Matei 25.34, 41). "Oile" menționate în pildă îi simbolizează pe aceia dintre națiuni care au făcut bine credincioșilor dispersați în Iacov; "caprele" sunt aceia care nu i-au făcut bine. Primii, ca Rut moabita, și-au arătat bunătate față de Israel și văduvia sa și vor fi binecuvântați, participând la binecuvântările împărăției mileniale a Domnului Hristos pe pământ; ceilalți vor fi duși la judecată.

Nimic în această pildă nu ne vorbește despre învierea morților sau despre sfârșitul lumii, ca de altfel nici în Apocalipsa 19, care reprezintă o scenă analogă. Învierea celor mântuiți va avea loc înainte de aceasta (1 Tesaloniceni 4.16; 1 Corinteni 15.52).

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

Învierea celor răi nu va avea loc decât după cei o mie de ani ai împărăției lui Mesia. În Apocalipsa 20.4-6, după ce se vorbește de diferite clase de răscumparați care "vor trăi și vor împărăți cu Hristos o mie de ani", putem citi: "Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani. Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei care au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; și vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani".

Nu ne este deci clar că vor fi două învieri? Prima îi cuprinde pe toți cei care vor împărăți cu Hristos o mie de ani și trebuie neapărat să aibă loc înainte de cei o mie de ani. A doua îi cuprinde pe "ceilalți morți", care nu vor învia până nu se vor sfârși "cei o mie de ani"; atunci cerul și pământul vor fugi, iar "morții, mari și mici" vor fi chemați înaintea marelui tron alb și apoi vor fi aruncați pentru totdeauna în iazul de foc. Ioan adaugă: "Am văzut un cer nou și un pământ nou", referitor la care Petru spunea: „în care va locui dreptatea".

Binecuvântat fie Dumnezeu pentru că a descoperit inimilor noastre aceste adevăruri și ne-a dat înțelegerea lor prin Duhul Sfânt! "O, adâncul bogăției, înțelepciunii și sfințeniei lui Dumnezeu!" (Romani 11.33).

Pregătirea pentru venirea Sa

Scriptura ne prezintă două modalități de a fi gata:

1. Fecioarele *pregătite să intre cu El la nuntă*; după ele poarta a fost închisă (Matei 25.10).

2. Pavel spune: "*Sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură*,... m-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Jdecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor care vor fi iubit venirea Lui" (2 Timotei 4.6-8).

În primul sens, toți cei care sunt ai lui Hristos "sunt gata". Ei au crezut în El, au fost spălați de păcatele lor, sunt acceptați de Dumnezeu, în El (Efeseni 1.1), iar Duhul lui Hristos locuiește în ei (Romani 8.9) toate acestea fără vreun merit din partea lor. Ei Îi mulțumesc Tatălui că "i-a învrednicit să aibă parte de moștenirea sfinților în lumină" (Coloseni 1.12-14).

În al doilea sens, Pavel era gata nu numai pentru că era mântuit el știa aceasta de mulți ani ci pentru că serviciul și mărturia lui erau de așa natură, încât avea conștiința primirii în "ziua aceea" a aprobării Domnului său.

Un exemplu. Să presupunem că vă trimiteți fiul într-un oraș îndepărtat, pentru o treabă importantă. La plecare îi dați un bilet pentru călătorie, dus-întors. îi dați și toate instrucțiunile referitoare la locul unde trebuie să meargă și ce trebuie să facă acolo, îndemnându-l să vă asculte

dorințele, pentru că timpul de care dispune este scurt. Ajuns în oraș, pare că se ocupă serios de însărcinarea lui câteva ore; dar, după ce împlinește din aceasta o parte minimă, se întâlnește cu câțiva prieteni vechi, uită de recomandarea dumneavoastră și merge cu ei; la un moment dat, cu mare spaimă, aude bătând ora care indică faptul că nu mai are nici un minut de pierdut dacă vrea să prindă ultimul tren; se grăbește spre gară și, cu greu, ajunge la timp. Ușa trenului se închide, se dă semnalul și, o clipă după aceea, el călătorește sănătos și sigur spre casă.

Dar este el gata pentru reîntoarcere? Da și nu. Cât privește controlorul, "da", pentru că avea biletul în regulă, astfel că nici un impegat de mișcare n-ar fi putut contesta dreptul lui de călătorie. Dar, cu privire la treburile sale, ce a împlinit din ele? El a pierdut, vai, orice drept al aprobării! Nu-i veți putea spune: "Bine, m-ai servit cu credincioșie", și, cu toate acestea, în aceeași seară, el ia loc în familie, la masă, ca fiu.

Orice credincios are acum, în Persoana Domnului Isus răstignit și glorificat la dreapta lui Dumnezeu, "biletul", adică o probă incontestabilă că toată călătoria i-a fost plătită. Dar, dacă este adevărat că "oricine crede este iertat prin El" (Fapte 13.39) și că, "pe aceia pe care i-a socotit drepti, i-a și proslăvit" (Romani 8.30), totuși nu toți credincioșii vor primi în acea zi aceeași răsplată, ci "Fiecare își va lua răsplata după osteneala lui" (1 Corinteni 3.8).

Dumnezeu vrea, iubit cititor creștin, ca partea ta și a mea să fie nu numai dreptul de intrare cu El la nuntă și de a sta la masă cu El, ci și de a fi găsiți veghind, așteptând și lucrând pentru El aici, jos, împlinind dorințele Sale și având pe inimă interesele Sale, fiind strânși cu puterea dragostei Sale neschimbate, până când El va reveni. Să ne amintim că, dacă vrem să ne luăm crucea și să-L urmăm cu inimă devotată, aceasta trebuie să *înceapă de acum*.

"Vremurile din urmă", când "oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși" (2 Timotei 3.13), au venit. Cât de mult contrazice aceasta opinia greșită a oamenilor, că lumea întreagă se va converti până la revenirea Lui! Traversăm un timp marcat doar de o profesiune exterioară, lipsit de viață practică; timp în care duhul de nelegiuire abundă în lume și lipsa credincioșiei față de Domnul Hristos crește în Biserică. Dar, în ciuda tuturor, noi vom avea până la sfârșit din partea lui Dumnezeu: Cuvântul și harul Său. Cuvântul Său, pentru a ne dirija pașii noștri și harul Său, pentru a ne susține pe cărarea dreaptă, după ce am găsit-o. Să nu ne lăsăm înșelați de aparențe în aceste zile, în care omul se laudă cu lucruri mari. Și să nu fim descurajați dacă nu găsim pe cărarea ascultării ceea ce, în ochii oamenilor, poate părea un succes. "Ascultarea valorează mai mult decât sacrificiul". Îndemnul scumpului nostru învățător să răsune neîncetat în inimile noastre: "Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse și să fiți ca niște oameni care-L așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă ca să-i deschidă îndată, când va

Răpiți de Mire și Revenind cu Împăratul

veni și va bate la ușă. Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun că el se va încinge, îi va pune să stea la masă și se va apropia să le slujească" (Luca 12.35-37)!

Cititorule necredincios, am un cuvânt pentru tine. Doresc să-ți amintesc cât de neprevăzută va fi venirea Sa și cât de sigur este că „vei fi lăsat jos, dacă vei fi găsit fără untdelemn în vasul tău". Aruncă-ți un moment privirea spre viitor! Gândește-te cu ce rapiditate te poartă aripile timpului spre eternitate, și ce eternitate!

A fi lăsat pe pământ pentru a vedea că cei mântuiți (poate vreunul dintre prietenii sau rudele tale) au fost răpiți la cer fără tine, care ai închis urechea la ultimul avertisment, al Duhului lui Dumnezeu, care ai auzit cu o inimă necredincioasă ultimul apel al Evangheliei și ai refuzat ultima ofertă a harului ce lucru trist și serios! Și nu va fi și mai trist, că trupul tău va fi lăsat în mormântul rece și întunecat în timpul anilor de binecuvântări mileniale, când tot pământul va fi umplut de gloria lui Dumnezeu (Psalmul 72.19) și când Prințul Păcii va extinde împărăția Sa "de la o mare la cealaltă și de la râu până la marginile pământului" (Zaharia 9.10)!

A pierde toate acestea va fi o pierdere teribilă, dar după aceea — gândește-te serios va fi eternitatea. Tu vei fi înviat cu morții la glasul Fiului lui Dumnezeu (Ioan 5.28-29) și vei apărea la judecată înaintea marelui tron alb. Orice cuvânt spus în zadar, tot ce ai făcut în fiecare zi va fi adus la lumină și, cum este de adevărat că Dumnezeu nu poate să mintă, soarta ta va fi eternitatea în iazul de foc!

Poarta este încă deschisă și Domnul Isus te invită să intri. Ai Lui sunt încă aici, jos, dar te avertizez solemn de pericolul care te amenință și, te rog, fugi spre adăpost cât mai este timp! El poate veni și înainte să termini de citit aceste rânduri. Fii atent deci, vino la picioarele Domnului Isus și mărturisește-i starea ta de păcat și cădere. El te va primi, te va binecuvânta și te va salva chiar acum.

“O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: Hristos Tsus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși" (1 Timotei 1.15).

Dacă aștepti până când Stăpânul casei închide ușa, condamnarea ta este definitivă, *pentru totdeauna*.

Dar, binecuvântat fie Dumnezeu, este încă loc în casa Sa pentru cine dorește să intre!